

— Intervju

Mons. Hwang Matteo In-kuk, generalni vikar biskupije Pyongyang

Vjera sačuvana u dubokoj tišini srdaca

Šesta korizmena nedjelja u narodu je poznata kao Cvjetnica, odnosno Nedjelja muke Gospodnje. Upravo to nam je bio povod razgovarati o najugnetavanijoj Crkvi današnjice, o njezinim sada skrivenim vjernicima koji još uvijek proživljavaju svoju Golgotu: na području Sjeverne Koreje. Sugovornika, koji je govorio, za pravo svjedočio o svom životnom putu pronašli smo u, danas nažalost samo „naslovnom“, generalnom vikaru biskupije Pyongyang, mons. Hwangu Matteu In-kuk-u.

Razgovarala: **Josipa Prskalo**
 Prijevod: talijansko-korejski – **dr. Nam Kiok Marta**
 hrvatsko-talijanski – **vlč. Boris Jorgić**

Mons. Hwang rođen je 25. srpnja 1936. u Pyongyangu gdje je završio osnovnu i dva razreda srednje škole. Svoj rodni grad morao je napustiti s početkom Korejskog rata 1950., te je školovanje nastavio i završio u Daejeongu u Južnoj Koreji. U Seoulu je 1956. ušao u bogosloviju *Svetoga Duha*. Služio je i vojni rok 1961. i 1962., potom je sljedeće godine zaređen za đakona. Sveti red prezbiterata primio je 1964., a godinu nakon toga pa do 1968. radio je kao profesor u malom sjemeništu u Seoulu. Zatim je obavljao službe župnika u nekoliko seoulskih župa, a 1972. i 1973. bio je kancelar nadbiskupije Seoul. Također, bio je i župnik korejske župe Svetih Anđela u Philadelphiji od

1979. do 1986., a od 1988. ponovno djeluje u Koreji. Imao je još nekoliko župničkih službi, a svojedobno je bio i Savjetnik odbora za sjemenište Seoula (1990. – 1994.) kao i savjetnik Seoulske nadbiskupije (1998. i 1999.). Generalnim vikarom biskupije Pyongyang imenovan je 2004., a naslov monsinjora dodijeljen mu je 2011. Pedesetu obljetnicu svećeničkog ređenja obilježio je 2014.

Poštovani mons. Hwang, budući da je povod ovom našem razgovoru Cvjetnica ili Nedjelja muke Gospodnje, možete li nam reći što je to iz Vaše perspektive patnja i mučeništvo?

Prije svega hvala **mons. Franji Komarici**, biskupu Banjolučke biskupije i njegovu tajniku što su sudjelovali na 90. obljetnici osnivanja moje biskupije Pyongyang – Sjeverna Koreja...

Nitko ne želi bol i mučeništvo, ali ako je potrebno moramo ga prihvatiti. Svi mučenici su odgovorili nasljedovanju Krista i potpuno vjerujem da sada uživaju blaženstvo s Gospodinom. Vjerujem da su bol i mučeništvo blaženi ako ih se prihvaća u Gospodinu i s Gospodinom.

Međunarodna organizacija Open Doors koja djeluje u zemljama diljem svijeta gdje su ugnjetavanja kršćana najizraženija, svake godine donosi World Watch List – popis 50 zemalja u kojima su kršćani suočeni s najžešćim progonima. Sjeverna Koreja, u čijem ste glavnom gradu Pyongyangu rođeni, na ovom popisu nalazi se već 15 uzastopnih godina, a od toga je već nekoliko godina na prvom mjestu. Recite nam, znate li išta o preostalim vjernicima Pyongyanga koji žive svoju vjeru u tajnosti te s kakvim oblicima ugnjetavanja su suočeni?

Nažalost, nemamo nikakvih informacija o vjernicima koji su ostali u Sjevernoj Koreji. Stranci ne mogu shvatiti da je ovaj zid koji dijeli dvije Koreje visok, zapravo previsok i sprječava ek.prolaz i minimalnih vijesti iz Sjeverne Koreje. Također je i moja rodbina bila prisiljena ostati tamo i siguran sam da nisu izgubili vjeru, nastavljajući moliti.

Rođen sam 1936., ali od 1945. živio sam pet godina pod komunizmom i vidio sam i čuo za progone kršćana, ali unatoč svemu tomu doživio sam kako revni kršćani žive u skladu s učenjem Crkve. I dalje sam uvjeren da pod progona ne mogu sudjelovati na svetoj misi, niti primati svetu pričest, ali su sačuvali vjeru u dubokoj tišini svojih srdaca.

U ovoj zemlji kršćanstvo nije viđeno samo kao „opijum za narod“, nego je smatrano ujedno zapadnjačkim i dostojnim prijezira. Zbog čega zapravo sjevernokorejskoj diktaturi smetaju kršćani?

Katoličanstvo je potpuno različito od komunizma te katolici-kršćani ne prihvaćaju nikakve zahtjeve komunista i zbog toga su nadzirani na okrutan i nemilosrdan način. Školovao sam se u Sjevernoj Koreji i učitelji su nam govorili kako je religija opijum. Ali sam odrastao u katoličko-vjerničkom ambijentu s primjerima roditelja i rodbine. Zbog toga nikada nisam mogao prihvatiti komunističku

izobrazbu. Ovaj način komunističkog reagiranja nije samo došao od činjenice da je kršćanstvo religija Zapada. Oni su ugnjetavali i progonili također i tradicionalne religije: budizam i općenito istočne religije. Sve religije koje ne prihvaćaju idolopoklonstvo **Kim Il-seong-a** su opijum za narod. Sada Komunistička partija Sjeverne Koreje simpatizira budizam i protestantizam koji velikodušno prihvaćaju komunizam. Tako da se tamo nalaze protestantski pastori i budistički monasi zato što oni prihvaćaju komunizam. Ali nema katoličkih svećenika jer mi preziremo i odbacujemo njihovu komunističko-ateističku ideologiju zbog čega oni govore kako katolički svećenici ne služe Sjevernoj Koreji.

Iako je korejsko tlo kroz svoju dugu povijest (pamti čak prapovijest) često bilo turbulentno, potlačeno i razdijeljeno, Vi pamтите vremena kada nije postojao ovakav jaz između Demokratske Narodne Republike Koreje (Sjeverne) i Republike Koreje (Južne). Kakva je bila situacija za katolike neposredno prije Korejskog rata koji je započeo 25. lipnja 1950.?

Živio sam kao vjernik katolik pet godina u Sjevernoj Koreji. Prisiljavali su nas i obvezivali različitim isprikama, da dolazimo u školu čak i nedjeljom, tako da su nas na lukav način sprječavali ići na nedjeljnu misu ili protestante na molitvene susrete. Tajne službe su uvijek kontrolirale one koji su ulazili i izlazili iz crkve.

pripadao i pripada Katoličkoj Crkvi, ali komunisti ga nisu htjeli vratiti nakon oslobođenja od japanske diktature. Bio je jedan administrativni službenik kurije Pyongyanga, koji je ubijen listopadske noći 1945. jer se mnogo zalagao kako bismo vratili zemljište.

Unatoč svemu tome, biskup je, sa svim svećenicima koji su uložili sve kako bi vratili zemljište, konačno započeo izgradnju nove katedrale 1946. Sagrađiti novu katedralu pod komunizmom nije bilo nimalo lako, imali smo veliki financijski problem i nismo mogli platiti zidare te su vjernici sami zidali i dolazili su pješice čak i iz udaljenosti po 100 ili 200 kilometara. Ostajali su na redu po jedan tjedan, donoseći vreće riže kako bi se hranili, jer kurija uistinu nije imala novaca ni za ponuditi obrok vjernicima-radnicima. Oni su dolazili i radili kada god su bili slobodni. I ja sam bio nosač teških cigli svaki dan kad bi završila nastava. Komunistička vlada inzistirala je na samoupravljanju ovim zemljištem, a svećenici su prosvjedovali, tako da su tajne službe u svibnju 1949. otele našeg biskupa **mons. Hong Young-Ho-a**. Nakon mjesec dana, uhitili su i pomoćnog biskupa zajedno s ekonomom kurije. Ovo je bio početak.

Komunistička vlada otimala je naše svećenike jednog po jednog, a istodobno su negirali istinu o otmicama. Bili su lukavi jer su tajne službe vršile uhićenja svećenika usred noći, u jedan ili dva sata, kad su svi spavali, kako nitko ne bi mogao za to znati. Tako su svećenici bez

danu su stražarili stariji, a po noći mlađi i tako u krug. Ako bi došao netko koga ne poznaju, odmah bi zvonili zvonom kako bi sav narod mogao čuti i doći u pomoć. Vjernici su stražarili oko župne kuće, kako bi izbjegli dolazak nekog nepoznatog tko bi deportirao tog posljednjeg svećenika tako dragocjenog za njih. Znali su dobro da bez svećenika ne mogu imati euharistiju i sakrament pomirenja.

U ovom razdoblju moj je otac bio član *Katoličke akcije*, i sjećam ga se kako se vraćao kući nakon provedene noći u župnom dvoru da bi zaštitio posljednjeg svećenika. Jednog dana je bio prestravljen jer ga je do kućnog praga slijedio agent tajne službe. U prosincu 1949. dogodila se deportacija i posljednjeg svećenika koji je bio kapelan moje župe. Od tada u mojoj biskupiji nema svećenika i katoličke crkve su zatvorene i danas.

Nakon ovog komunističkog pustošenja ostao je jedan svećenik **Seo-Po** u samostanu sestara Marije od Neprestane Pomoći. Nedjeljom, oko 100 – 200 župljana išlo je redovnicama gdje je bio jedini svećenik koji je ostao te koji je mogao slaviti misu i ispovijedati. I ja sam sa svojim ocem išao. Mnogi vjernici su se htjeli ispovjediti i misa nije mogla započeti prije podne, a slavila se još u 13 ili 14 sati. No, i on je deportiran onoga jutra kada je počeo Korejski rat, 25. lipnja 1950.

Iako pod velikim pritiskom komunističke, vjernici ipak nisu negirali Krista – Spasitelja cijelog čovječanstva i Crkve.

S kakvim ste se križevima u svom više od 50 godina dugom svećeničkom životu susretali na službama koje ste obavljali? Što Vam je bilo najteže?

Već 52 godine sam svećenik i sve stvari su bile posebna zaštita Gospodina. Gospodin me vodio da budem Njegov svećenik, pobjegnem iz Pyongyanga, preživim tijekom tragičnog egzodusa, živim od namirnica Međunarodne humanitarne pomoći itd. U tom sam se razdoblju odlučio ući u sjemenište, za što je bila potrebna dozvola moga oca. On se tomu jako radovao, ali životni umor i odgovornost prema obitelji – nama kao izbjeglicama, nisu bili nimalo laki te je umro pet godina nakon što smo se naselili u Južnoj Koreji. Potom su uslijedile brojne teškoće, koje sam prošao uz pomoć Gospodina i Blažene Djevice Marije, Kraljice Mira koja me štitila kako bih postao svećenik. Neizmerno sam zahvalan Gospodinu.

Nastavak na 36. stranici...

Puno smo se žrtvovali oko vraćanja zemljišta gdje je bila katedrala Pyongyanga, a koju je oduzela kolonijalna japanska vojna diktatura. Taj dio je

traga nestajali kao dim u zraku. Kao posljedica toga ostao je jedan svećenik stranac i vjernici su se smjenjivali i stražarili 24 sata kako bi ga zaštitili – po

Intervju

...nastavak s 9. stranice

S ratnim događanjima i Vi ste bili primorani napustiti rodni grad. Koje ste slike iz tih dana ponijeli u sjećanju?

Dana 25. lipnja 1950. započeo je Korejski rat, ali sudjelovanjem vojske Ujedinjenih naroda uspjelo se osvojiti dio Sjeverne Koreje 18. listopada. No, komunisti su izvršili genocid prije povlačenja i ubili su 2 000 intelektualaca. Moj otac ih se uvijek plašio jer je išao na misu svaki dan i nadgledao župnu kuću štiteći ju od njih. Zbog toga ga je uhitila politička agencija. Doživio je čudo jer ga je na slobodu pustio dužnosnik Komunističke partije i to je uistinu bilo Gospino čudo. Tada je mogao uživati slobodu, međutim to nije trajalo dugo jer je i kineska komunistička vojska ušla u Korejski rat te su se vojnici Južne Koreje i Ujedinjenih naroda morali povući iz Sjeverne Koreje. Ubrzo se proširila užasna vijest o komunističkom ubijanju svih onih koji su surađivali s Crkvom. Otac se plašio da će se komunistički vojnici vratiti i ubiti njega i moju obitelj jer smo uvijek bili uz Crkvu i štitili svećenike. Stoga smo brzo morali pobjeći iz Pyongyanga u Južnu Koreju, gdje je bila sloboda, ostavljajući ostalu rodbinu koja je bila u selu jer nije bilo vremena vratiti se i povesti i njih. U selu su ostali djedovi, pet stričeva i tri strine. U takvoj smo situaciji otišli prema Južnoj Koreji: roditelji, brat i ja.

Bila je jaka zima tog 5. prosinca, ujutro u 6 sati kada smo slomili led koji je pokrivao veliku i duboku rijeku Dae-Dong (Taedong) - petu rijeku Koreje dugu 439 kilometara - čija se dubina nije izmjerila sve do sada, koju smo prešli goli. Mjesec i pol dana hodali smo po velikom snježnom nevremenu, prešli više od 400 kilometara do grada Taejonga (Daejeonga) u Južnoj Koreji. Mogli smo prijeći samo 10 kilometara po danu, jer je moj brat bio premali pa ga je majka nosila na ramenima. Nekoliko puta morali smo se skloniti u šumu i ne micati jer su vojnici Komunističke partije išli putem ispred nas. Suočili smo se s velikom gladi i zastrašujućom hladnoćom, ali za sve to sada zahvaljujemo Gospodinu, koji nam je bio pomoć preko slatke zaštite Blažene Djevice Marije.

Imate li informacije što se događa s osobama, poglavito mladima, koji pokušaju pobjeći iz ralja sjevernokorejskog komunističko-diktatorskog režima, ali u tomu, nažalost, ne uspiju?

Nerijetko čujem neke vijesti iz Sjeverne Koreje od prijašnjih Sjevernokoreanaca koji su pobjegli od režima, ali nemamo nijednu vijest o Katoličkoj Crkvi u Sjevernoj Koreji. Rođakinja koja je stanovala u Pekingu je na poziv korejskog Crvenog križa 20 godina odlazila u Sjevernu Koreju te smo tako preko nje primali vijesti o drugoj rodbini, koji su ostali tamo. Dva strica su, u vrtu kuće, ubili komunistički vojnici koji su došli poslije našeg egzila. Djed je deportiran u politički koncentracijski logor u rudnik *Aogi* u sjevernoj regiji Hamgyong, koja se vidi s planine Chuncheon u Kini, gdje je umro. Moja obitelj postala je kršćanskom još s mojim pradjedom u ranim 1900-tima. Pradjed je bio veliki vjernik, aktivan u kršćanskom životu, odgovoran za laički pokret i revnistan misionar. Poslije njegove smrti moj djed je nastavio raditi sve poslove koje je pradjed započeo. Od tada nemamo drugih vijesti o rodbini, čujemo samo općenite vijesti o Sjevernoj Koreji.

O kojoj brojci govorimo kada je riječ o mučenicima za vjeru s prostora Sjeverne Koreje?

U Sjevernoj Koreji su biskupije Pyongyang (sjever i jug Pyongyanga) i biskupija Hamhung (regija istoka Hamgyong-a) koje imaju dva administratora. Imamo sigurnost za mučenike Pyongyanga: dvojice biskupa (jedan je

U čemu se ogleda nada da će nekada u budućnosti u biskupiji Pyongyang, koja je nedavno obilježila 90. godišnjicu postojanja, biti svećenika koji će slaviti svetu misu na koju će danas „anonimni kršćani“ dolaziti bez straha?

Neće imati slobodu vjere dokle god se ne ostvari ujedinjenje među Korejama. U ovom trenutku nema svećenika ni redovnika/redovnica u Sjevernoj Koreji. Mi im predlažemo, ali oni govore kako nemaju potrebu za svećenicima. Imaju dva ili tri korejsko-kineska svećenika u Kini pa tako predlažemo Vladi Sjeverne Koreje da dozvole slaviti misu u Sjevernoj Koreji, a njihov odgovor je da im to ne služi. Postoji jedna crkva u Pyongyangu koja se zove Changchun, ali je ovo napravljeno s preciznim ciljem propagande, koja recitira Međunarodnoj zajednici kako postoji sloboda vjere. Smiješna činjenica je da svi ti „vjernici“ koji idu u tu crkvu nisu kršteni.

Što biste Vi, kao prognanik iz svoje domovine, poručili vjernicima u Bosni i Hercegovini koji su ne tako davno bili prognani i izvrgnuti raznim patnjama?

Imamo istu situaciju: želimo vratiti našoj domovini slobodu vjeroispovijesti sa svim ljudskim pravima, ali ne možemo ići tamo zbog svih prepreka koje su stavili. Nadam se i molim da Gospo-

član *Maryknoll* - američkoga društva za vanjske misije), 12 svećenika, dvije redovnice (jedna redovnica *Maryknolla*) i osam laika. Ukupno 24 mučenika. Započeli smo proces beatifikacije. Nismo to ranije učinili jer nismo imali nikakvu sigurnu vijest o njihovoj smrti. No, Sveta Stolica je objavila vjerojatnu sigurnost o njihovoj smrti, dok za druge brojne mučenike pod komunizmom ne uspijevamo naći dokumentiran motiv.

din ispuni našu želju zbog koje ga možemo slaviti i blagoslivljati, pjevajući hvalu za ono što je učinio.

Ove godine je 100-ta obljetnica ukazanja u Fatimi, zamolimo tako, cijelim srcem, posredništvo za nas od Bezgrešnog Srca Marijina i Kraljice Mira, da nam podari istinsku radost koju iščekujemo.